

N:o 23.

Ank. till Riksd. kansli den 22 juni 1887, kl. 12 midd.

Lagutskottets utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring af § 144 i konkurslagen den 18 september 1862.

Från Första Kammaren har lagutskottet fått emottaga en inom nämnda kammare af herr *C. B. Hasselrot* afgifven motion, n:o 25, så lydande:

»Angelägenheten att få domstols beslut i fråga om en persons försättande i konkurstillstånd så hastigt som möjligt, i fall af klagan, utaf öfverrätt pröfvadt har förledt många domare att, utan uttryckligt lagbud i sådant hänseende, hänvisa parter att genom besvär och ej efter vad fullfölja talan mot dylikt beslut. Då emellertid olika praxis härutinnan är rådande, synes ändamålsenligt vara att härom meddela tydlig bestämmelse, hvarvid samtidigt torde böra förordnas, att talan i förvaltningsfrågor rörande konkurs bör på enahanda sätt fullföljas.

Jag tillåter mig därför vördsamt hemställa, att Riksdagen ville för sin del besluta följande förändrade lydelse af 144 § konkurslagen:

»Den, som ej nöjes åt underrätts beslut i frågor, hvilka uti 1, 2 och 4 kapitlen af denna lag omförmälda äro, eger deröfver sig besvara i hofrätten inom den i 16 kap. 1 § rättegångsbalken stadgade tid.

Klagan öfver åtgärd eller beslut, som af domaren eller någon rättens ledamot vidtagits eller meddelats i fall, der sådant enligt denna lag på honom ankommer, må jemväl inom ofvan nämnda tid genom besvär hos hofrätten anföras; dock gånge beslutet ej dessmindre i verkställighet, der ej förbud deremot från hofrätten kommer.

Öfver hofrättens utslag i dessa mål må klagan genom besvär hos Konungen fullföljas inom den tid och i den ordning, som i 30 kap. 18 § rättegångsbalken föreskrifves.»

Med afseende å sjelfva arten af de rättsfrågor, som i konkurs blifva föremål för domstolens pröfning, synes såsom allmän regel böra uppställas, att talan mot domstolens hufvudsakliga beslut i dessa frågor bör fullföljas genom vad. Emellertid innehåller konkurslagen för åtskilliga särskilda fall föreskrift eller åtminstone antydning, att sådan talan skall genom besvär fullföljas. Sålunda stadgas i § 10, att om någon vill klaga deröfver att konkursansökning upptagits, tiden för besvärs anförande skall räknas från det stämningen blef i allmänna tidningarne första gången införd; och det torde vara i analogi med detta stadgande, som domstolarne äfven i andra fall hänvisat den, som vill söka ändring i domstolens beslut om en persons försättande i konkurs, att fullfölja sin talan genom besvär.

Likaledes meddelas i § 34 föreskrift derom att i de frågor som i 2 kapitlet omförmälas, d. v. s. i frågor »om gäldenären och hans skyldighet under konkursen mot sina borgenärer, så ock om hans underhåll och hans ansvarighet för gälden» besvär öfver rättens beslut må hos hofrätten anföras; hvaremot sådant icke i fjerde kapitlet finnes uttryckligen stadgad i afseende å rättens beslut i der behandlade frågor om afträdd egendoms förvaltning.

Då, såsom motionären anmärkt, bristen på uttryckliga bestämmelser i förevarande afseende föranledt en vacklande praxis, och då det snabbare sättet att få underdomstolens beslut af öfverrätt pröfvadt synes, med afseende å konkursförfarandets ändamål, böra ega företråde, får utskottet hemställa,

att Riksdagen ville, i anledning af motionen, uti skrifvelse anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande om och i hvad mån nya eller förändrade bestämmelser tarfvas för att talan mot domstols beslut dels i fråga om en persons försättande i konkurs-tillstånd dels ock i de i 2 och 4 kapitlen konkurslagen omförmälda förvaltnings- och andra frågor må kunna fullföljas inom den tid och i den ordning, som för

besvärsmål är i lag bestämd, samt, för den händelse Kongl. Maj:t funne förhållandena dertill föranleda, låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till de bestämmelser, som i berörda afseenden må anses erforderliga.

Stockholm den 22 juni 1887.

På lagutskottets vägnar:

AXEL BERGSTRÖM.

N:o 24.

Ank. till Riksd. kansli den 22 juni 1887, kl. 12 midd.

Lagutskottets utlåtande, i anledning af kamrarnes återremiss af det i utskottets utlåtande n:o 9 afgifna förslag till lag angående ändrad lydelse af 1 § i förordningen om lagfart å fång till fast egendom den 16 juni 1875.

Sedan Andra Kammaren till lagutskottet hänvisat en inom nämnda kammare af herr *J. Smedberg* afgifven motion, hvaruti föreslogs sådan ändring af 1 § i förordningen om lagfart å fång till fast egendom, att, då sterbhusdelegare afhändt sig dem samfaldt tillhörig fast egendom samt lagfart å den nye egarens fång och å sterbhusdelegarnes samtidigt söktes, lagfart skulle för alla sterbhusdelegarne gemensamt beviljas, hvarvid dock i lagfartsprotokollet skulle antecknas, huru stor lott hvardera enligt arfskifte, bodelning eller testamente bekommit, så hade